

Emlékmadár Oroszlány fölött

Otthona reménynek, ezer póre vágnak,
A sors ágán függő harsány dilemmáknak,
Amiktől nem szabadul a józan elme,
S tintát csöpögtet a bódult pergamenre.
Írok itt, e csöndes, hálába font estén,
Versem virág-magvát hetven sorba vetvén,
S mint aprót óhajtó utcazenész húzza:
Visszavágyom még a jelenből a múltba.
Emlék-madár röppen, ketrecében tolla,
Csőrében a lelke, mintha szalag volna.

Rám borul az érzés: mindent újra látok,
A város fölött most, oly könnyedén szálllok.
Utamon kísérek mélan zengő hárfák,
Megzavarva minden kábult kőnek álmát.
Elém tárul ím, a Népekbarátsága:
Malom Tó felszínét szellő barázdálja.
Tükre alá iszap hömpölyget szőnyeget,
S figyelik a tömbök, mint elszánt őrszemek.
Tovább visz a madár, búcsúzik a mély tó,
Önszántából huppan porba minden béklyó.

Orgonaág hajlik, szirmaitól roskad:
Lila öltönyében anyát mosolyogtat.
A templom harangja megszokottan kondul,
Agg sínen siheder, halk vonat csikordul.
Így érkeztem én is, elmúlt évek árnyán,
Nem tudhattam akkor: vajon itt mi vár rám.
Csak mentem, feledve bút, haragot, sebet,
Néha-néha közben rám is esteledett.
Mesélném még tovább - oly gyönyörű eszmék!
De akár az élet, úgy csapong az emlék.

Szárnyai már csapnak, suhanva a légben,
S múltam látom földön, múltam látom égen.
Mindszenti út, puszta, garázsok halmai,
Másnak tán nyomasztó, nekem bár angyali.
Rám kívül az érzés: konténerek lánc,
De engem nem késztet úri viszolygásra.
Fehérlő murváját megcsörrenni hallom,
Fémből van a háló, fémből van a balkon.
Balra visz madaram konok szárcsapása,
Szemem elé épp a Mester utcát tárja.

Labanc-patak mentén fölfelé haladva,
Emberszív a vágját kicsit se tagadja:
Lengén száll katica Táncsics udvar mögött,
Inge, hogy piroslik ében foltok között...

Szívbe véste nevét a perc, a pillanat,
A kín sokasága, a foszló pirkadat...
Bár útvesztők csele ingó szirtre vitte:
Egy ami igaz volt, krónikának hitte.
Titkomtól lány dermed, mellette keskeny őz,
Hideg aszfalt-arca ráncot váj hetven ősz.

Árnyak és a fények vígan kergetőznek,
Szemét nyitva föl a földi hencegőnek.
Városkapu nyílik, fogadja a vándort,
Mit talál alatta, könnyeket vagy mámort?
Hajnal ha parázslik, s ölel feszes kontyot,
Vendégükre várnak trafikok és boltok.
Kilenc festményt óvnak a falak téglái,
S hunyt szemmel hőkölnék Rákóczi vén fái.
Kutatván a múltat, merengve a járdán:
Három bányász izzad, túl nehéz a csákány.

Nyugalmat kínálnak zöldbe rejtett parkok,
Bennük a kedv honol, alszanak a kardok.
Hány szerelem titkát őrzik a kis padok?
Nem látta azt senki, csak néma csillagok.
Faraghatnék ódát minden eseményhez,
De mély illat húz-vonz a Négy remetéhez.
Emlék-madár fárad, ketrecéből súgja:
Kedves kis városom, jó volt látni újra.
S gyakorta ha engem arrafelé röptet,
Honvágyam záloga arcomon a könnycsepp...

Jelige: Emlékmadár Oroszlány fölött